

Odpouštím

Věra Martinová

Kdyby jsi vrátil
první sníh
ztracené roky zkrátil
rozplakal smích
a přežil staletí
jak věčný plamen
jsem popel z kamen
jen zhaslý oheň mám nést

Kdyby jsi vrátil
zázemí
vyřčené věty zkrátil
neoněmím
já věřím prorokům
a břehům moří
když maják hoří
jak stará píseň mi zniš

Přestaň lhát opona padá
a dveře v šatnách zamykám
přestaň lhát
co bude hádám
já zřídka nosím slova
tam kde se s nimi prosí

Kdyby jsi vrátil
půlměsíc
pak na něj cestu zkrátil
nelži mi víc
když s vlajkou příměří
se lépe dýchá
tak nápoj míchám
snad jenom dlužím ti říct

Přestaň lhát čas rány léčí
a lítost v srdcích zamyká
přestaň lhát i muži brečí
já zřídka nosím slova
tam kde se s nimi prosí

Odpouštím čas rány léčí
a lítost v srdcích zamyká
přestaň lhát i muži brečí
jen ztrácí slzy v dětství
pláč kluky víc než mrzí